

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА В ЛІПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ ЩОСУБОТИ

№ 3 (899)

Субота, 19 січня 1985 року

Ціна 2 коп.

24 ЛЮТОГО 1985 р.—
ДЕНЬ ВИБОРІВ ДО РАД
ВИСОКЕ ДОВІР'Я

У країні продовжується висування кандидатів у депутати до Рад.

На загальних зборах колективу Київського до- слідно-виробничого об'єднання «Контакт» канди- датами до Мінської районної Ради народних де- путатів міста Києва трудящі одногодосно назва- ли кращих своїх представників виробництва — фрезерувальника цеху № 7 І. К. Шумиліна, рад- монтажницю В. Є. Прокопович та директора об'єднання П. М. Меркатуна.

Усі названі товариші своєю невтомною працею, активною життєвою позицією заслужили високе довіря колективу бути висунутими кандидатами в депутати до місцевих Рад.

Н. НОВИЦЬКА,
секретар партбюро КДВО «Контакт».

ТОВАРИСТВО — У ФОНД ЕКОНОМІЇ Що дали пошуки

В одинадцятій п'ятіричці в об'єднанні «Електрик» проведена велика робота по ощадливому витрачання ма- теріальних ресурсів.

З 1984 року трудовий ко- лектив включився в респуб- ліканський громадський ог- ляд ефективності викорис- тання сировини, матеріалів та енергетичних ресурсів під девізом: «Економіка повин- на бути економічною». В огля- ді взяли участь всі праців- никі структурних підрозді- лів «Електрика». З метою координації роботи по еко- номії матеріальних ресурсів була створена комісія, яку очолює головний інженер об'єднання В. Я. Кучер. До її складу ввійшли всі про- відні спеціалісти об'єднан- ня.

Комісія розробляє заходи,

спрямовані на ощадливе ви- трачання матеріальних ре- сурсів, контролює їх вико- нання і підбиває підсумки, визначає переможців зма- гання.

Соціалістичні зобов'язан- ня, взяті об'єднанням в ціло- му і по структурних підроз- ділах, містять конкретні по- казники по ощадливому ви- траччанню найголовніших видів матеріальних ресур- сів. При підбитті під- сумків змагання між цехами та виробничими ділянками одним з основних показник- ів є економія матеріальних ресурсів.

В об'єднанні за останній час розроблено і впровадже- но такі найбільш суттєві за- ходи по ощадливому витра- чанню матеріальних ресур- сів: безвинтове складання

розетки виробу РШ/ВШ- 30 М, що дало можливість заощадити метиз, хімікати, текстоліт, клеї; замість ґрунтовок алюмінієвих де- талей тепер оксидуємо їх.

Завдяки розгорнутій ро- боті, спрямованій на еконо- мію матеріальних ресурсів, в об'єднанні за період з 1981 по 1984 роки заощад- жено їх на 38 тисяч карбо- ванців, а саме: кольорових металів — 39,5 тонн, чорних металів — 13 тонн, пресо- рошка — 1,2 тонн та елек- троенергії 378 тисяч кіло- ват-годин.

У 1985 році колектив на- полегливо продовжує цю ро- боту. Об'єднання взяло зо- бов'язання відправити в ти 2 дні на заощадження ма-теріалах.

Г. БАРАНОВ,
директор Одеського ви- робничого об'єднання
«Електрик».

Рахунок відкрито

За 1984 рік колективом енерго-механічного відділу заощаджено 8 тисяч 700 кі- ловат-годин електроенергії.

За рахунок чого досягну- то такої економії?

У першу чергу ми заміни- ли електродвигуни з підви- щеною на меншу потужність. У приміщеннях енерго-меха- нічного відділу встановлено спеціальне реле, яке автома- тично виникає електроосвіт- лення, коли денного світла достатньо для роботи.

Далі. Ощадливе витрача- ння енергоресурсів постійно знаходиться в центрі уваги всього колективу. Раз на мія- сьця спеціальна комісія, до складу якої входить енерге- тик і члени групи народного контролю, проводять рейд- перевірку дотримання режи- му економії, а потім резуль- тати заслуховуємо на пла- нівках, до недбалих вжи- ваємо заходів.

Колектив відділу, як і всього об'єднання, вирішив два дні відправити на за- оощадженні матеріалах та електроенергії. З початку 1985 року вже відкрито ра- хунок економії, що з кож- ним днем зростає.

М. ТРЕШОВ,
начальник енерго-меха- нічного відділу ДВО
«Електромангіт».

„ЛЮДИНА НОВОГО СВІТУ“

Репортаж з Київського філіалу
Центрального музею В. І. Леніна

Письмовий стіл з телефон- ними апаратами, крісло, книжкова шафа — кучонок ленінського робочого кабінету в Кремлі, добре відомий з фотографій і картин худо- жників.

У свій кремлівський кабінет Володимир Ілліч вперше прийшов у березні 1918 року, коли Радянськи й уряд переїхав з Петрограда в Москву. Позаду лишилися тюрми і заслання, величез- ний шлях революційної, партійної боротьби, поразок і перемог, у тому числі най- видатнішої, всевітньої-історичного значення жовтвеної перемоги. Попереду — над- звичайно важка робота по будівництву соціалізму. І музейна експозиція крок за кроком веде нас по цьому важкому і прекрасному ленінському шляху.

Що незмінно привертає увагу відвідувачів музею — це праці В. І. Леніна. Кни- ги, статті, начерки промов, резолюції, записки і заміт- ки, написані швидким ленін- ським почерком. Відомо- більш як 30 тисяч таких до- кументальних свідчень. І кожен рядок у них пройня- тий відточеною гострою ленінською думкою, що пере- конує, перетворює світ.

Не перестаємо дивуватися цьому могутньому інтелекто- ві. Спеціалісти підраховали: в томах Повного зібрання творів задується 16 тисяч книг, брошур, статей, періодичних видань, документів тощо. Двадцятьма мовами. Вершина, ніким до сього- діншого дня не досягнута.

Величезна, титанична пра- ця. І зовсім не випадково серед численних фотографій, художніх полотен ми майже не бачимо в музеї відпочи- ваючого Леніна. Істориком вдалось документально про- стежити хвилина за хвили- ною деякі робочі дні Ілліча. Спресованість часу диво-

вижна. Повна самовіддача сил, величезне напруження розуму. І тільки пізніше з'являються змізки: Ленін відпочиває в кріслі, на лаві в парку, в колі сім'ї. Це останній період життя Лені- на...

Згадаючи цей період, М. І. Ульянова писала: «Ми сиді- ли біля його ліжка і згаду- вали минуле. «У 1917 році,— говорить Ілліч,— я відпочив у курені біля Сестрорецька завдяки білогардійським прапорщикам; у 1918 — з милості пострілу Каплан. А от потім — нагоди такої не було...»

Тепер через багато деся- тиліть, коли в бронзі і вір- шах, кінострічках і пластиках, можна сказати, повсякчас став образ вождя революції, особливо дорого для нас ці свідчення прожитого людско- го життя Ілліча — спогоди соратників, його особисті речі, сімейні фотографії.

Іх зовсім небагато, фото- графій відпочиваючого Іллі- ча. А втім, чи відпочиваю- чо? Сучасники згадують: Ле- нін уважно стежив за Горк за всіма подіями, постійно приймав товаришів з Рад- нарккому, які приїздили до нього порадитись, писав. У цей час він продиктував останні листи, статті, — «Лист до з'їзду», «До питання про національність або про «ав- тономізацію», «Сторічки з щоденника», «Про коопера- цію», «Про нашу револю- цію», «Як нам реорганізува- ти Робельінспекцію», «Кра- ще менше, та краще». Бага- то з того, що сказано в цих, як, зрештою, і в інших ленінських працях, має велике практичне значення й сьо- годні.

Мабуть, не було у світі ін- ший людини, чия життя, бо- ротьба, творча спадщина ви- вчалися б сучасниками з більшою увагою. І зовсім не

випадково нескінченним по- током — більш як 10 міль- йонів чоловік на рік — їдуть люди в ленінські музеї Мос-кви і Ленінграда, Ульянов-ська, Києва, Львова, Таш- кента, Тбілісі, Баку...

У країні близько 50 музе- в, меморіальних будинків В. І. Леніна. У багатьох мі- стах і селах країни любовно зібрано музеї народні. Є му- зеї в Польщі і Чехословаччи- ні, НДР і Монголії, НДРІ, Франції, Фінляндії. Мало не всіма мовами народів світу видано твори нашого учителя — одна з найбіль- ших скарбниць людства.

Ім'я Леніна ми знаємо раніше, ніж починаємо чи- тати. Ставши дорослим, уважно вдивляємося в його біографію, в його праці. І це не випадково. «Зрозумі- ти Ілліча як людину,— від- значала Н. К. Крупська,— значить глибше, краще зро- зуміти, що таке будівницт- во соціалізму, значить відчу- ти риелі людини соціалістич- ного ладу».

Звірюючи своє життя по Іллічу, кожний немовби мо- делює для себе цей образ. Він може бути узагальненим і конкретним, як конкретни- ми є багато імен соратників В. І. Леніна, героїв грома- дянської війни і перших п'ятіричок, мужніх захисни- ків Батьківщини в боротьбі проти фашистських загар- бників, підкорювачів щилині і космосу, будівників БАМу — всіх, чіми зусиллями пе- ретворюється наше життя. І, вдивляючись на фотогра- фії в обличчя бійців Пер- шої кінної, стачановців, ві- домних учених і космонавтів, оцінюючи наші досягнення, ми починаємо усвідомлюва- ти, що чи не найголовнішим у нашому завоюванні стала вихована ленінською партією Людина нового світу.

Ю. ЗАЙЦЕВ.

З перших днів нового року — ударні темпи, високоякісна робота, ощадливе використання матеріальних та енергетичних ресурсів — такий девіз колективу Житомирського УВП.

На знімку: (зліва направо) наставник молоді, ударник комуністичної праці Зінаїда Володимирівна Гальська підписує договір на соціалістичне змагання з кошишню своєю ученицею, а тепер передовою швачкою-мотористкою Валентиною Позняк.

Фото І. ТОЛОЧКА.

РІШЕННЯ ХХVI З'їЗДУ КПРС — В ЖИТТЯ

БРІГАДА — ШКОЛА ПРАЦІ

БРИГАДНИЙ ФОРМИ організації праці, зазначається в постановках партії і уряду, належить стати основний у нашій економіці. Як відзна- чав К. У. Черненко на зустрі- чі з робітниками москов- ського металургійного заводу «Серп і молот», завдяки бригадній організації праці вироблено ефективний, вла- стивий нашому ладові шлях підвищення продуктивності праці, знайдено правильний метод з'єднання особистих інтересів трудівника, колек- тиву і суспільства.

Статус бригади закріпле-

но в Законі СРСР про трудо- ві колективи. Вона має свій орган управління (йому виділено засоби матері- ального і морального стиму- лювання), у функції якого входять розстановка кадрів, розподіл роботи між члена- ми колективу, контроль за кількістю і якістю праці. Сьогодні вже створено міц- ну методичну, організаційну і правову основу для орга-

нізації бригад в усіх без ви- нятку галузях.

Вжиті партією і урядом заходи, активно підтримані на місцях, сприяли швидко- му зростанню кількості бригад, якісному їх перетворен- ню. Тільки за два останніх роки кількість залучених до них робітників збільшилась в промисловості нашої рес- публіки з 2,8 до 3,5 мільйо- на чоловік. Сьогодні в них

працює дві третіх усіх ро- бітників. За рахунок створення таких колективів еко- номлено працю більш як 23,3 тисячі чоловік, одержано економічний ефект понад 51 мільйон карбованців.

Переважаючого розвитку на- бувають найбільш прогресивні види бригад — одно- нрядні комплекси, наскріп- ні, госпрозрахункові. Мін- харчпром УРСР, а також

підприємства Ворошило в-о- градської і Харківської об- ластей уже справились з встановленими завданнями на нинішню п'ятіричку по організації єдинонрядних бригад за оплатою за кіле- вим результатом. Сьогодні майже в кожній другій бригааді застосовують коефі- ент трудової участі. Більш як у два рази збільшилася кількість колективів, які працюють в умовах госпро- зарахунку.

Істотні зрушення спостері- गाються в останні роки і в розвитку бригадного підра-

ду на селі. Найбільшого по- шрення він набрав у госпо- дарствах Ворошиловгра д- ської, Запорізької, Микола- ївської та деяких інших об- ластей.

Прогресивний метод взяли на озброєння більше полови- ни трудових колективів у будівництві. Тут дедалі більше переходять до наскрізного потокового підра- ду. При якому кожен суміж- ний колектив однаково заін- тересований у найефектив- шому розв'язанні спільного завдання.

(Закінчення на 2 стор.)

МОГУТНЯ ПІДОЙМА ВИРОБНИЦТВА

Прискорення впровадження у виробництво досягнень науково-технічного прогресу — завдання, над яким наполегливо працюють сьогодні всі підприємці Івано-Франківського УВП. Для того, щоб уся ця робота була максимальною конкретною і продуктивною, на підприємстві розроблено комплексні плани з впровадження нових технік, передового досвіду і наукової організації праці. Основна риса цих планів — не відпорядкування їх проблематиці так званих вузьких місць, що, на жаль, ще мають місце на багатьох ділянках виробництва.

Певних позитивних результатів у реалізації намічених заходів уже досягнуто. Так, наприклад, пристрій, що дає можливість однією строчкою пришивати манжети, введення прогресивної технології обробки паски в жіночій халаті — ці заходи з допомогою відчутно підвищують продуктивність праці, умовно вивільнили кілька робітників, значно скоротили частку ручної праці.

Велику увагу на УВП приділено поліпшенню умов праці трудівників. На швейній дільниці, наприклад,

згідно з планом НОП було здійснено недавно перестановку робочих місць прасувальніків. Реалізація цього заходу відразу дала можливість позитивні умови праці не тільки робітникам, які зайняті на процесах прасування, але й усіх інших трудівників, які працюють навколо.

З метою підвищення професійної майстерності шляхом обміну досвідом щороку на підприємстві проводяться конкурси робітничої майстерності. Наприкінці минулого року було організовано змагання на краще виконання операції з обробки-книшні та її пастирозування до сорочки. Проведення цього конкурсу дало відрадіний результат: чотири робітники оволоділи суміжними операціями, що має неабияке значення для членів єдиного бригад.

На кінець 1984 року на підприємстві впроваджено у виробництво дев'ять раціоналізаційних заходів економічним ефектом понад 2,5 тисячі карбованців. Чималий внесок у розвиток технічного прогресу роблять крейдувальні М. Ю. Дутак, А. І. Ладига, Я. С. Скробач, Б. Г.

Федотов. Завдяки зусиллям цих новаторів виробовж минулого року економічно майже 1400 метрів тканини — основної сировини виробництва.

У зв'язку з необхідністю випуску власних ярликів до готової продукції на підприємстві гостро постало питання про створення відділених друкарських засобів. І знову ж таки своє вагомим словом сказав раціоналізатор Я. В. Кубой та Ю. М. Дакун. За їх розробками на базі існуючої моделі впроваджено у виробництво друкарську машинку, безперешкоджаючи роботи якої повністю забезпечує потреби підприємства.

Велика увага у колективі УВП приділяється випуску нових моделей продукції. Для цього на підприємстві створено спеціальну експериментальну дільницю, де за активною участю всіх категорій робітників народжується вироби з індексом «Н». Роботу в цьому напрямку всім нам слід якомога поліпшувати і активізувати, оскільки, як відомо, наша продукція — товари для народу. Тож давати про її якість, оновлення

асортименту, нарощування кількісних показників — першочергове завдання. Приємно відзначити, що впродовж минулого року на нашому підприємстві впроваджено 13 нових моделей виробів, які розроблялися з урахуванням запитів покупців. Все це, безумовно, радує, позитивні зрушення є, але колектив усвідомлює, що є ще невикористані резерви, є ще над чим попрацювати.

Перозв'язані проблеми на УВП, на жаль, мають місце. Зокрема, не вирішеним залишається питання обіжтанії доведення до потрібної кондиції готової продукції. Для машини з механізованим обрізуванням ниток пристави у дію неможливо, оскільки агрегати надійшли на підприємство зі значними недолгодками з вини заводу-виробовжача. Так, або інакше, але це питання вимагає якнайшвидшого розв'язання.

Вступивши в завершальний рік одинадцятиріччя, колектив Івано-Франківського УВП сповнений рішучості добитися нових здобутків у праці, значна частка яких буде досягнута за рахунок широкого впровадження у виробництво технічного прогресу.

Н. МАПКОВСЬКА,
ст. технолог Івано-Франківського УВП.

Ім'я Романа Васильовича Соляника — розпиловальника деревини — добре відоме у колективі Дрогобицького УВП. Його нагороджено медаллю «За трудову доблесть», портрет передового виробничника занесено на Дошку Пошани ЦП УТОГ.

На знімку: Р. В. Соляник з молодим робітником Юрієм Шутяком.

Фото Я. МІНДЕЛЯ.

ДЛЯ ВАС, ПРОПАГАНДИСТИ

Огляд нових видань

Характерною рисою введення економіки на інтенсивний шлях розвитку є більш повне використання соціальних факторів для забезпечення зростання ефективності виробництва.

У книзі «Грани рабочей зрелости» (Політвидан України, 1984), кандидат економічних наук Володимир Опанасович Лядьков на конкретних матеріалах підприємств і громадських організацій Української РСР узагальнює найбільш прогресивні форми мобілізації ділової і творчої активності трудящих. Автор книги пропонує конкретні рекомендації для дальшого розширення їх ініціатив. В книзі запропоновано шляхи усунення деяких недолгів.

У виданні політичної літератури (Москва) побачили світ нові видання серії «Резерви ефективності».

Краще використання науки і практики в господарській роботі служить одним з важливих резервів підвищення суспільного виробництва. Автор брошури «Формула прогресса» (наука в передовий опит — производствен) ученій і журналіст Юрій Костянтинівич Краснов, досліджуючи на прикладі передових колективів країни впровадження нового в господарську практику, показує форми співробітництва, що склалися між ученими і виробничиками, організовані засади в роботі з раціоналізаторами і винахідниками, стимулювання їх праці, виховання творчого мислення.

Раціональне використання робочого часу — одне з основних джерел підвищення ефективності виробництва, зростання продуктивності праці. Колективні підприємств і кожен робітник ма-

ють великі резерви економії часу. Саме про це йде мова у брошурі «Берець рабочую минуту». Її автор, журналіст Валерій Петрович Калічін розповідає, де і в яких причинах губиться робочий час, які шляхи його збереження і продуктивного використання.

Книга «Реакция сути антимонизму» вийшла у видавничстві політичної літератури України в серії «Питання ідеологічної боротьби і контрпропаганди». Видання викриває антимонізм, як ідеологію і політику найреакційніших кіл імперіалістичної буржуазії. Автор М. Г. Курченко на основі марксистсько-ленінської ідеології піддає ґрунтовній критичній концепції і доктрини, що фальсифікують теорію і практику реального соціалізму і водночас вихваляють капіталізм.

Книга розрахована на пропагандистів і слухачів систем політичного навчання.

У редакції науково-популярної літератури видавництва «Наукова думка» вийшла книга «Трудова активність і світогляд особи». Автор М. Ф. Рибачук розповідає про особливості та роль трудової активності в умовах розвинутого соціалізму, її взаємозв'язок з проблемами всебічного розвитку особистості.

Особливу увагу в книзі приділено значенню активної трудової діяльності, наукового світогляду для формування та розвитку соціально-економічних, політичних основ радянського способу життя. В книзі дається аналіз процесу подолання негативних рис у свідомості та поведінці людини.

Т. ЗАХАРЧЕНКО.

КУЛЬТЗАКЛАД — ЦЕНТР ІДЕОЛОГІЧНОЇ РОБОТИ

МИ ЗВИНУВАЧУЄМО ІМПЕРІАЛІЗМ!

Під таким гаслом у Запорізькому обласному Будинку культури відбувся тематичний вечір. Пому передувала значна підготовча робота, яку очолила художній керівник культзакладу Г. В. Вороникова.

Того дня відвідувачі мали ряд цікавих зустрічей; з групою іноземних студентів Запорізького машинобудівного

інституту — представниками країни, що борються за свою національну незалежність, з колишнім в'язнем фашистського концтабору «Бухенвальд» Леонідом Мойсеєвичем Клінківим, з воїном, який у складі обмеженого контингенту Радянськйх військ служив у братньому Афганістані.

Студенти з Африки і Азії

розповіли про те, як імперіалісти намагаються утримати їхні народи в економічній і соціальному ярмі, як заважають незалежному розвитку і будівництву нового життя. Хвилюючими спогадами поділився Л. М. Клінков, який розповів про героїчну вільовальну місію Радянської Армії і закликав присутніх об'єднувати зусилля у боротьбі за мир.

Цікавою і пізнавальною була розповідь колишнього солдата, який навів промовисті факти, що свідчать про намагання агресивних кіл імперіалістичних країн підірвати завоювання квітнєвої революції в Афганістані.

У програмі вечора були також перегляд документального кінофільму про Кампучію, концерт художньої самодіяльності, у фоєє культзакладу діяла тематична книжкова виставка.

С. МАТВІЙЧЕНКО.
м. Запоріжжя.

◆ ◆ ◆
Двадцять восьмий рік трудиться Василь Михайлович Янчук токарем у цеху Хмельницького ливарно-механічного заводу. Портрет передовика, ударника комуністичної праці занесено на Дошку Пошани підприємства.

Ветеран праці користується авторитетом серед колективу трудівників механоскладального цеху. Активіст масових культ заходів Хмельницького обласного Будинку культури УТОГ.

Фото І. ШЕРБАНЮКА.

Рада колективу

На Запорізькому УВП за ініціативою профспілкового комітету та відділу праці і зарплати створено раду бригадирів. Керівні функції здійснює президія ради у складі семи виробничників на чолі з бригадиром слюсарів-ремонтників О. М. Кисенком.

Вже відбулося три засідання ради. Обговорено найбільш актуальні питання: яких слід жити заходів для інтенсифікації виробництва, як краще застосовувати коефіцієнт трудової участі, розв'язано деякі питання з виховної роботи.

С. МОРДУШЕНКО.

БРІГАДА — ШКОЛА ПРАЦІ

(Закінчення. Початок див. на І стор.)

Творчий, вдумливий підхід до організації бригад великою мірою визначає успіхи об'єднань «Запорізько-трансформатор», «Новокраматорський машинобудівний завод», «Кіесньмаш». Світловодського заводу чистих металів та інших. За межами республіки широко відомий передовий досвід фрезерувальників Київського верстатобудівного об'єднання імені Горького, яких

очолює П. П. Матвійчук. Значно перевищує галузеві показники по продуктивності праці бригади екскаваторників Кришорізького Центрального гірничо-збагачувального комбінату, очолювана Героєм Соціалістичної Праці П. Е. Гілем.

І проте при всіх успіхах переходу на підряд, господарські і профспілкові працівники ще не скрізь правильно розв'язують важливі економічні і соціальні завдання. Дехто вважає, що

досить об'єднати робітників у бригади, як відразу ж зросте ефективність праці, поліпшаться показники. Там часом практика переконує, що відсутні результати не дає тільки там, де завчасно створюються техніко-технологічні і соціальні передумови колективної праці, неухильно додержується принцип добровільності. Проведені Укрпроффрадою разом з Держкомрацею УРСР перевірні показали, що на багатьох підприємствах, в орга-

нізаціях, господарствах досі нові бригади створюють без попередньої розробки організаційного проекту, не переглядаючи існуючої при індивідуальній формі праці системи планування, обліку, оплати, управління. Соціалістичні зобов'язання і колективні договори орієнтовано головним чином на досягнення кількісних показників.

Профіспілки республіки повинні розглядати роботу по розвитку бригадного підряду як свою кровну справу. Адже йдеться про інтереси мільйонів трудящих, сотень тисяч виробничих колективів. Роль профспілко-

вих організацій полягає в тому, щоб забезпечити неухильне додержання існуючого законодавства, щоб разом з господарськими органами добитися найвищої віддачі підряду — як у плані соціальному, так і в плані економічному. Робота відбудеться на основі цілової комплексної програми ВЦРПС «Участь профспілок у дальшому розвитку та підвищенні ефективності бригадної форми організації і стимулювання праці».

Тепер процес створення бригад вступив у нову фазу. На передній план виступає якась сторона справи. Сьогодні для дальшого підви-

щення ефективності праці бригад мало тільки організаційних змін. Потрібні ґлибинні перетворення в структурі підприємств і організацій, які стосуються технічних, економічних та інших служб, необхідна ломка застарілих поглядів на управління виробництвом.

Підряд — головний напрям, по якому розвивається колективна праця. Переваги підряду добре відомі і доведені самим життям. Завдяки йому найповніше розвивається найцінніша трудова традиція — колективізм.

М. ЗАПОЛЬСЬКИЙ,
секретар Укрпроффради.

Присвоєння
звання

За особливі заслуги перед Українським товариством глухих звання «Почесний член УТОГ» з врученням спеціального посвідчення і нагрудного знака присвоєно тов. **Пирогову Георгію Івановичу** — пенсіонеру, колишньому вихователю гуртожитку Черкаського учбово-виробничого підприємства.

Призначення

Постановою президії Центрального правління Українського товариства глухих призначено:

Москаленю Людмилу Михайлівну — головним інженером Конотопського учбово-виробничого підприємства.

Бузицьку Катерину Василівну — старшим бухгалтером Дніпропетровського обласного відділу УТОГ.

Господарі
свого дому

Понад 200 робітників Одеського виробничого об'єднання «Електрик» проживає в гуртожитку № 3, що знаходиться по вулиці Ювілейна, 10.

Останнім часом тут зроблено чимало добрих справ для покращення житлово-побутових умов і організації культурного відпочинку членів УТОГ.

Усі кімнати обставлені новими меблями. Працює буфет, перукарня, до послуг мешканців навчальна і спортивна кімнати, пересувна бібліотека, кімната відпочинку. Тут проводяться лекції на актуальні теми, вечори відпочинку, зустрічі з цікавими людьми та інші заходи.

Так, у минулому році гостями нечуючих були учасники Великої Вітчизняної війни **Д. Б. Спектор**, поети **Петренко і Федук**, член Спілки журналістів **СРСР І. П. Ложкарьова** та інші. Мешканці гуртожитку побували на екскурсіях на меморіалі Слави та інших визначних історичних місцях м. Одеси.

Багато часу, сил та енергії поліпшенню виховної роботи та організації дозволяють надають вихователі гуртожитку **Г. Комак**, інструктор з культурно-масової роботи обласного відділу **М. Гембайло**, члени ради гуртожитку **П. Коротніський**, **Л. Шевченко**, **М. Камнева**, **Л. Аветисян** та інші. Виродившись кількох років їх постійно обирають до складу ради гуртожитку. Вони добре зарекомендували себе в громадській роботі, користуються заслуженим авторитетом серед його мешканців.

З залученням до роботи активу мешканців, зростає роль самоуправління гуртожитком. Під його постійним контролем знаходяться заходи, що тут проводяться.

За велику роботу в комуністичному вихованні молоді колектив гуртожитку нагороджений Грамотою Ленінського райкому комсомолу м. Одеси, а за підсумками соціалістичного змагання минулого року вибором звання «Гуртожиток зразкового порядку» і зайняв друге місце в республіканському змаганні серед гуртожитків Товариства.

Ю. ГЕР.

м. Одеса.

40

У Підмосков'ї, в пансіонаті «50-річчя ВТОГ», зібралися нечуючі ветерани праці і Великої Вітчизняної війни, гості товариств України, Білорусії, Вірменії та інших союзних республік на зустріч-нараду з обміну досвідом громадської діяльності рад нечуючих ветеранів праці та праці, присвячену 40-річчю Великої Перемоги.

Серед учасників наради представники рад ветеранів, колишні керівники обласних товариств, учасники Великої Вітчизняної війни — ті, хто, пішовши на заслужений відпочинок, продовжують брати активну участь у громадській роботі.

З великою увагою присутні заслухали доповідь голови Центрального правління Всесоюзного ордена «Знак Пошани» товариства глухих **В. А. Корабліню** в якій йшлося про постанову Центрального Комітету КПРС про святкування 40-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні та про завдання, що стоять перед радами ветеранів у зв'язку з підготовкою

Ветерани
залишаються в строю

до XIII з'їзду Товариства.

Великий інтерес викликав також і виступ заступника голови ЦП ВТОГ **А. С. Коростельової**, в якому вона підкреслила, що головне завдання наради підготувати підсумки громадської роботи рад ветеранів за минулі два роки і поділитися досвідом, накреслити далі шляхи поліпшення і вдосконалення діяльності, особливо в галузі ідейно-політичного виховання молодого покоління.

Нині, майже в усіх обласних відділах Всесоюзного товариства глухих діють такі ради, які ввели на облік ветеранів війни та праці і пильнують про їх соціально-побутові умови. Члени рад виступають з доповідями, бесідами, пропагують політику партії та уряду, організують культурні заходи ветеранів. Багато рад випускають стінні газети. За прикладом Московської ради організували збір коштів у Фонд миру Іванівська, Горьківська, Костромська та інші.

Цікавий досвід тих рад, які беруть активну участь у громадському житті підприємств Товариства, в роботі будинків культури, шкіл робітничої молоді. У багатьох з них при допомозі ветеранів збільшилася кількість учнів.

Ветерани щомісяця виступають в усно-міжних журналах «Світлогляд», при їхніх клубах працюють драматичні гуртки, постійно відтворюють зв'язки з школами-інтернатами для глухих і слабобачущих дітей.

Серед кращих є ради ветеранів Новосибірської, Куйбишевської, Горьківської, Московської та інших областей. Вони проводять конкурси «Нумо, бабуся», «Нумо, дідуся», організують виставки вишивок, в'язання, різьби по дереву, кулінарних виробів та інші заходи.

Велику роль в організації руху за створення рад відіграв **П. Ф. Ісаєв**, ветеран Комуністичної партії, почесний член Всесоюзного товариства глухих. Нині він очолює раду ветеранів Московської області.

Павло Федорович розповів, що в організації громадської діяльності ветеранів за два роки відбулося багато змін. Також збільшилася їх кількість. Так, в 1982 році на другій зустрічі були присутні тільки 15 представників рад, а сьогодні аж від 52-ох організацій, що обслуговують 26 тисяч ветеранів війни та праці.

За цей період відбулися і якісні зміни в роботі рад і клубів ветеранів. Про них розповіли представлені на виставці фотоальбом, стін-

ні газети «Ветеран» та інші матеріали, що висвітлюють багатогранну роботу рад.

Для ветеранів РРФСР з допомогою Центрального правління товариства була організована екскурсія по Волзі. В цьому році, в честь 40-річчя Великої Перемоги, планується організувати екскурсію по Камі.

На закінчення зустрічі учасники наради прийняли рекомендації з вдосконалення організації громадської діяльності рад ветеранів. Прийнято звернення до усіх нечуючих ветеранів війни та праці: гідно зустріти 40-річчя Великої Перемоги і XIII з'їзд Всесоюзного товариства глухих.

Для учасників наради силами гуртків художньої самодіяльності ветеранів і Московського будинку культури Товариства був поставлений концерт, а також організована екскурсія в Бородинський військово-історичний музей-заповідник і по місцях боїв за Москву в роки Великої Вітчизняної війни, вручено пам'ятні сувеніри та книжки **В. Крайніна** і **З. Крайніна** «Людина не чує».

Створена з учасників зустрічі редколегія, випустила стінгазету «Ветеран».

А. РОСИНСКИЙ, член президії Харківського обласного відділу УТОГ.

ЧИТАЧІ
ПОВІДОМЛЯЮТЬ:Там, де
grimіли бої

Наприкінці грудня група нечуючих трудівників одного з підприємств м. Запоріжжя здійснила туристичну поїздку по містах-героях Севастополь і Новоросійська.

Цією екскурсією відзначено звичайну працю кращих глухих виробників, які домоглися впродовж року вагомих трудових здобутків.

Учасники поїздки з інтересом ознайомилися з пам'ятними і визначними місцями Севастополя і Новоросійська, де проходили запеклі бої з фашистськими загарбниками, оглянули панораму, що відтворює героїчні події Кримської війни, побували на Малій землі, де воював **Л. І. Брежнев**.

В. ЧЕРНИХ.

м. Запоріжжя.

Вечір
у сільському
клубі

У далекому 1933 році сім'ю **Слосаренків** з села Покровка спіткало нещастя: мати і двоє дітей захворіли. Невдовзі вона померла. Діти залишилися живими, але оглохли. Це було навесні, а восени нестало і батька. І залишилися діти з своєю бабусею.

Радянська держава і колгосп допомогли виховувати їх. А невдовзі Олександрівський обласний відділ УТОГ направив дітей на навчання в спецшкільно-інтернат по закінченні якої вони повернулись до рідного колгоспу, де трудяться й нині. Це сумлінні старанні люди, про роботу яких можна почути тільки слова похвали.

Нещодавно Покровський будинок культури був перемонтований одосельцями. Сюди прийшли колгоспники на урочистий вечір, присвячений проводом на пенсію члена УТОГ **Мотрони Орестівни Слосаренко**.

Ведуча **Г. В. Шеглова** коротко розповіла про життя великої іменинниці. Від імені правління колгоспу «Світланок», партійної організації та профспілкового комітету секретар парткому **О. К. Поліщук** подякував колгоспниці за її добросовісну працю на різних ділянках виробництва: в тваринництві та в різних галузях, а в рідній діяльності і вручив їй цінний подарунок.

Мотрона Орестівна подякувала за теплі слова вітання і запевнила одосельчан, що з виходом на пенсію продовжуватиме працювати в рідному колгоспі.

На закінчення вечора відбувся концерт ансамблю «Червоні вітрила» та гуртків хореографічного і пантоміми Одеського будинку культури УТОГ.

Г. БОГІНСЬКА, завідувача Любашівським червоним кутком. Одеська область.

СТУДЕНТСЬКЕ ЖИТТЯ
ХАЙ ЩАСТИТЬ ВАМ...

Херсонське медичне училище — одне з найстаріших на Україні. Ще в 1972 році воно відсвяткувало 100-річний ювілей. Великий загін медичних сестер, фельдшерів-лаборантів, санітарних фельдшерів, акушерок, фармацевтів, зубних техніків, що працюють в лікувальних закладах нашої республіки, — випускники цього навчального закладу.

А в 1978 році на зуботехнічне відділення училища вперше набрали дві групи з числа глухих і слабобачущих юнаків і дівчат. Сяяли радість обличчя студентів-першкурсників, коли вони вперше одягли білі халати і шапочки, і дали клятву Гіппократа — стояти на сторожі здоров'я радянських людей, бути готовими в будь-який час прийти на допомогу хворому.

Та після урочистостей пов'язані настали важкі трудові будні для студентів і викладачів. Все ж і підколектів, і учні відділення змігали подолати труднощі — з допомогою студентів обладнали

спецкласи, кабінети і лабораторії аудіофонною апаратурою, склали особисті методики навчання зуботехнічної спеціальності, опорні конспекти з дисциплін, бо глухі й слабобачущі учні не можуть на лекціях конспектувати новий матеріал, виготовили велику кількість схем, таблиць, муляжів і т. д.

Крім навчання спеціальним, підколектів відділення і директор медичного училища **Лілія Романівна Нікітіна** проводять велику виховну роботу серед вихованців. Дуже важливо, що всі вони понувають себе повноправними членами двотижневих колективу, а не відокремленою спеціальною групою: разом з чуючими студентами беруть активну участь у всіх заходах, що проводяться в училищі: у святкових вечорах відпочинку і зборах, лекціях і бесідах, святкових демонстраціях і в художній самодіяльності, в спортивних змаганнях та в науково-практичних гуртках по спеціальності.

Юнаки і дівчата беруть участь у студентському самоуправлінні, обирають ся членами комітету комсомолу та комсомольського бюро, членами профкому училища. Колишня студентка, нині зубний технік **Іванова-Франківська обласної поліклініки Наталя Ануфрак** протягом трьох років обирається головою ради гуртожитку.

Підколектів училища не залишає поза увагою і трудове виховання студентів. Вони прибирають аудиторії, лабораторії, територію училища, а в третьому трудовому семестрі сумлінно працюють в радгоспі «Овочевий» на збірний врожай. Адміністрація радгоспу на згаданих зборах студентів неодноразово нагороджує в а. а. спецгруппу грамотами та грошовими преміями за першість у соціалізації і висловлює шире подяку за надачу господарству допомоги.

Завдяки наполегливості, дисциплінованості і великому бажанню досягти своєї

мети, глухі і туговухі молоді люди добиваються хороших успіхів. Досить сказати, що за шість років існування спецгруп на відділенні не було жодного відстаючого, хоч вимоги до них такі ж, як і до чуючих студентів. Із 45-ти випускників 1982—1984 року 15 чоловіків закінчили зуботехнічне відділення з відзнакою. Це — **Гречаник Ніна**, **Гушчина Галина**, **Кучинка Оттілія**, **Ефременко Ніна**, **Шуряк Володимир**, **Палушко Тамара**, **Онуфрак Наталя**, **Черненко Анастасія** та інші.

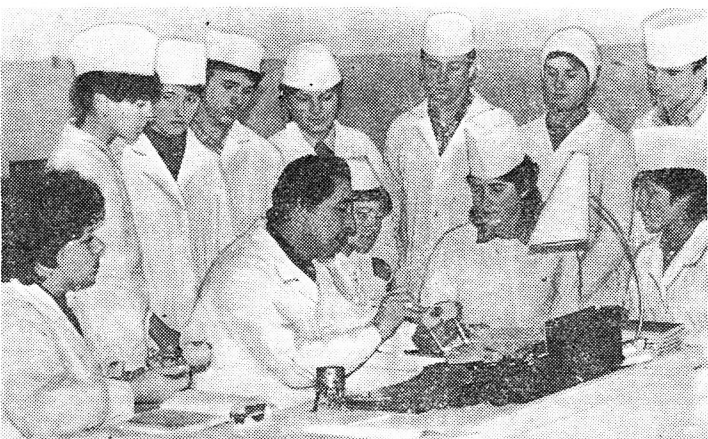
Більшість випускників підтримують зв'язки з медичним лицем. І вони, і їхні батьки шире якують підколектіву і перекладачам-дактилологам **А. П. Харламовій** та **Л. А. Лопатко** за надану допомогу і людяність у ставленні до нечуючих студентів. Ось кілька рядків з листа: «...дякуємо вам за доброту, тепло, за знання, котрі ви даєте нам, своїм учням... Група ЗТ—32». Зараз на відділенні навчається 120 глухих і слабобачущих.

У березні 1985 року відбувається вилушк 28-ли чоловіків четвертокурсників, котрі пойдуть працювати у різні міста нашої республіки. Наприклад, **Валентина Баранук** поїде за направленням до Сімферополя, **Сергій Ветеря** — до Вінниці, **Віктор Гушча** — до Києва, **Любов Донченко** — до Кривого Рогу, **Віктор Барбарук** — до Молдавії, **Лілія Сіденко** та **Олександр Проф'єль** залишаються в Херсоні...

Р. ДОВГАНІК, зав. зуботехнічним відділенням Херсонського медучилища.

На знімку: практичне заняття в одній з груп другого курсу.

Фото В. МАЛЬКОВА.

ВОСЬМА ЗОНА

ТВОРЧЕ ЗМАГАННЯ ЗАВЕРШЕНО

Заключний огляд в м. Ужгороді відкрили учасники художньої самодіяльності Закарпаття, які показали концертну програму. Вперше обласний будинок культури виступив з агіткультурбригадою «Жест». Однак цей номер з участю молодого колективу виявився незрілим, нечітко побудованим і недостатньо переконливим як ідейно, так і художньо. Цей жанр при вмілій режисурі з часом займе належне йому місце серед аналогічних колективів.

Серед виконавців вірші і пісні помітно виділяється досить обдарований Володимир Стиглік, пісню «Балада про матір» добре виконала Оксана Андрейкулич, а в їй ще слід порпоравати над відшліфуванням саєи мїміки, домогтися більшої художньої і виразності.

Танці ужгородців «Російський» і «Безеззянка» виконані в недостатньо чіткому малюнку, не мають сюжетної спрямованості і вирішені в спрощеній манері. Відсутність відповідних костюмів також відбилася на якості танців. Вияток становить удебський танець у виконавці Софії Гулай, удостоєний доброї оцінки журі.

Позитивним є участь у концертній програмі представників районних культурно-освітніх центрів (Мукачево, Хуст). Обласний будинок культури своєчасно не надав їм консультативної допомоги і їх виступи пройшли не на належному рівні.

Добру оцінку журі дістала пантоміма ужгородців «Нашестя» у виконавці гуртківців обласного Будинку культури.

Добре враження справила невелика за обсягом концертна програма культурно-освітнього центру в якій немає номерів, що дістали б задовільну оцінку. Тільки «Відмінно» і «добре». Чудово проявив себе Петро Воронко, виконавцеє мімічних пісень. Він відмінно володєє словом-жестом, глибоко осмисленим і виразним. Вдалими вийшли і танці львів'ян.

Живо і темпераментно виконано сценки «Вес нармально», «На привалі». Артисти, зайняті в них, грають з підкупною простотою, сценічною свободою і художньою переконатістю.

На попередньому зональ-

ному огляді в 1982 році вступ сумчан було залишено без оцінки. Тепер колектив Сумського будинку культури показав уривок з п'єси А. Катаєва «Синя хусточка», а Конотопського — підготував виставу «Сталінградці» за п'єсою Ю. Чепуріна.

У концертній програмі сумчан знайшли місце й інші жанри художньої самодіяльності. Однак режисерська і виконавська майстерність у виставах і концертній програмі ще на недостатньому рівні. Наприклад, 7 номерів з 13 були без музичного супроводу.

І все ж журі, враховуючи прагнення сумчан витягнути художню самодіяльність з прориву, їх спробу урізноманітнити жанрову палітру знайшло за допільне поставити їм у цілому за виступ задовільну оцінку.

Дуже добре була сприйнята глядачами концертна програма Івано-Франківського обласного будинку культури. В ній відчувається квалїфіковане режисерське спрямування. Концерт відкрився музично-театральною композицією «Ойстіє батькі» у виконавці учасниці естрадного і танцювального колективів.

«Відмінно» виконано хореографічною композицією «На полонїні», а також танець «Дискотека». Гарячі оплески викликала пісня «Посилала мене мати» у чудовому виконавці Галїни Сїнчу, а пісню «Щастя тобі, земле моя» з таким же великим почуттям виконала Людмила Лавренчук. Обидві вони працюють швачками-мотористками на Івано-Франківському УВП.

Вірш «Я — мати» майстерно прочитала Марія Мельничук, бригадир УВП. А коли Наталія Полковник, яка відмінно проявила себе на попередньому огляді, виконала пісню «Так — миру», то весь зал в єдиному пориві нагородив її бурєю оплесків.

Музичне оформлення концертної програми на високому художньому рівні. Про це заявив член журі, викладач Київського державного музичного училища імені Р. Глієра, заслужений працівник культури УРСР А. М. Васильєв.

Талановитий і чисельний колектив самодіяльного народного театру Чернівецько-

го обласного будинку культури проявив своє обдарування і в концертній програмі. Літературно-музична композиція «В день славної річнці» виконана на доброму рівні. Артисти Федір Чепурний, Віктор Кушаков, Леонїд Плахотник, (вони ж і ведучі концерту) темпераментно виконали сценки і пісні воєнних років: «У землянцї», «Нам потрібна тільки перемога», «Ось солдати йдуть», наблизивши глядача до часів Великої Вітчизняної війни, воскресили в нашій пам'яті подвиги батьків, відвагу і мужність доблесних захисників Вітчизни. В їхній грі відчувалася велика внутрішня сила і художня переконаність.

У другій композиції «Безсмертїя героїв кличе нас вперед» (сцени героїчної боротьби буковинського народу за свою незалежність), возвеличений пафос такої серйозної теми не прозвучав належним чином через режисерські недоробки. Вдумливе ставлення акторів до виконання своїх ролей не врятувало нечітко виражену ідею, оскільки все у цїй композиції виглядало наївно, нарочито, декларативно.

У концертній програмі гідне місце зайняли добре підготовлені танці: «Молдавський», «Буковинський», російський «Сувенір». Похвально, що до програми концерту включено ілюзїї, які продемонстрували вміння виконавця володіти акторською майстерністю з застосуванням доброго режисеру. Слід уникати повторів (зникнення шляпки, гра з плащем і т. д.).

У музичному оформленні концерту спостерігається спотворення мелодійної лінії, гармонійного супроводу. Має місце низький рівень вокального виконання, відсутність ансамблевого звучання. Баяніст слабо знає музичний текст танців, а також багатьох пісень.

У програмі буковинців відчувається не один, а декілька режисерських напрувань, через що вона позбавлена стрункості і чіткої спрямованості.

Отже, зональний огляд завершено. Попередь підбитий підсумків Республіканським оргкомітетом.

І. САПОЖНИКОВ,
голова журі.

Зимові візерунки.

Фотостюд І. ТОЛОЧКА.

Парничок у кожен двір

Це проста споруда і дуже потрібна, вона дає змогу рано вирощувати розсаду помідорів, баклажанів, перцю, капусти та інших рослин. Для улаштування парничка відводять освітлене місце. Викопують котлован в 50 сантиметрів завглибшки і ширинною 160 см і ширинною 106 см (це стандартний розмір парникової рами). На котлован зверху ставлять нахилом на південь дерев'яний короб (ящик без дна) так, щоб він не опускався в котлован. Висота стін короба 12—15 сантиметрів. Зовні до короба настилають землю з боків. На дно котлована укладають гній шаром у 30 сантиметрів. Поверх гною настилають поживний ґрунт шаром 15—20 см, розрівнюють його і сїють насіння овочевих культур, поливають і накривають зверху парникову раму. Гній дає тепло й обігриває ґрунт, де висїяне насіння овоців.

На зиму котлован набивають опалим листям, до весни з нього утворюється органічне добриво. Гній до набивки парничка укладають в штабель до метра заввишки, він там розігривається, тоді його з купи беруть і рівномірно розструшують по котловану, ледь ущілюють і настилають ґрунт для посіву рослин. За посївами ведуть догляд, поливають, дають притінок від сонця й підживлюють по потреби.

М. ПРИХОДЬКО,
кандидат біологічних наук.

УСПІХ ШКОЛЯРІВ

На Піщанській районній особистій першості з шашок добре виступили вихованці Піщанської спецшколи-інтернату для глухих дітей. Вони гідно підтвердили свою зростаючу майстерність, що їм недавно продемонстрували на юнацькому чемпіонаті Вінницької області, виборивши перше місце. А цього разу серед чоловіків переміг старшокласник Леонїд Заболотний.

Ще вагомішого успіху добилися дівчата: перше і дру-

ге місяця відповідно завоювали Ірина Сїкальська і Наталка Білоус. На третє місце вишла теж представниця школи — вчителька Ніна Кравець.

Досягнуті результати дають підставу сподіватися, що на республіканських змаганнях з шашок серед учнів спецшкол-інтернатів, колектив юних спортсменів з Піщанки може реально претендувати на одне з чільних місць.

В. ЛЯШКО.

Вінницька область.

Наприкінці минулого року у м. Житомирі відбулася першість СРСР з волейболу серед нечуухих спортсменів. Поміряться силою на спортивній майданчик виходили збірні команди РРФСР, України, Білорусії, Грузії, Казахстану, Киргїзії, Молдавії, Естонії.

У напруженій боротьбі першість виборота команда РРФСР. Друге і третє місця посїли збірні України і Білорусії відповідно.

На знімку: срібний призер змагань — збірна УТОГ. Фото І. ТОЛОЧКА.

ПОДОРОЖ ПО БОЛГАРІЇ

Після Софії п'ять днів нам дуже добре жилося в готелі на горі Вітоші, що теж поблизу столиці. До готелю (по-болгарськи «Хотел»), що розташований на висоті 2290 метрів над рівнем моря, веде серпантинно-подібна дорога. Виходимо з автобуса і тут же дістаємо з валіз тепліший одяг, бо передгер'я стрїчає нас студеним вітерцем.

Та наш новий притулок називається («Штастїливеца») то сподїваємося, що не підведе. Так воно й було... Ми прогулювались стежинами і милувались краєвидами незвичайної краси... Галївни у квїтах, гірські ялини, вдалїні — навислі скелі, а в їхніх кам'яних складках — сніг...

Рейсовим автобусом ми часто навідувались до Софії і подорожували тепер уже кожен за своїм маршрутом.

На диво легко освоїлись у незнайомому місті. Тільки один раз я трохи заблукала і запитала у першого стрїчного болгарина дорогу. Він посміхався і кивав головою з боку в бїк... Ну, думаю, засуджує, мабуть, мене за легковажність. Та потім я дізналась, що у болгар усе навпаки: кивання головою зверху вниз означає «ні», а збоку в бїк «так, вас зрозумїв»...

Одного дня ми побували в Рильському монастирі, що

заснований у десятому столїтті. Тут зберігається багато дарунків від Русї: срібні вироби, розшиті плащаниці з далекого Нижнього Новгороду та інше.

Наступні два дні ми знайомились з Пловдивом. У перший же день відвідали пам'ятник, що встановлено вдячним болгарським народом радянському воїнв Альоші. І тут задалася пісня: «...из камня его гимнастерка, из камня его сапоги...». Біля нього пам'ятника болгарських школярїв приймають у піонери, а жителі Пловдива святкують тут свої знаменні дати... Поруч з пам'ятником Альоші шумлять дерева, висаджені нашими земляками. А ось і струнка ялина, яку посадив перший космонавт Юрїй Олексїєвич Гагарїн, уже велика вона виростає і розкинула могутні вїти...

А потім, потім мені здалося, що я потрапила у казкове місто. Ми йшли довгою центральною вулицею Пловдива, праворуч і ліворуч — ошатні будинки пофарбовані в ніжний блакитний, рожевий, жовтий і світло-зелений кольори. Під ногами — чистесенький мармур, білі, рожеві і світло-сірі плити, які так чїтко підігнані одна до одної, що нїде ні щільності. Мармуром викладено всю вулицю. Транспорт в'їзд заборонено і тут прогулюються лише святково одягнені пішоходи. І раптом диво: в кінці довгої вулиці — античний стадіон! Друге столїття до нашої ери! Прямо посереднїй ву-

лиці! Білі мармурові сходишки півколом опускаються вниз. Тут змагались глатіатори. Коли ж виникала потреба, стадіон заповнювали водою, спускали кораблі і розпочинався морський бїй...

У Пловдиві ми ознайомились і з старим містом: з будинками-фортецами, з його вузькими наїветемними вулицями. З часів турецького панування залишились у Пловдиві двї мечетї, одна з яких — «Джамія» (XV ст.) — тепер на реставрації. Римська імперія, османи та й кожний володар залишав на болгарській землі свої слїди.

Після Пловдива ми прибули до Старої-Загори, де відвідали будинок-музей відомого болгарського поета Гео Мілева. Він гаряче любив поезію Володимїра Маяковського, був неспирмерним борєм проти фашистів і загинув від їхніх рук після фашистського перевороту в Болгарії в 1923 році.

Цікавою була поїздка в Казанлїк. Тут — великі плантації знаменитої болгарської троянди і — музей виробництва трояндової олії. Ми ознайомились з її виготовленням, а на прощання нас покропили трояндовою водою.

О. СМІРНОВА,
(Закінчення в наступному номері).

Редактор П. БУЛАТОВ